Metsa valimised

Vana metsa kuningas Põder oli juba vanaks jäänud ning tahtis pensionile jääda. Niisiis korraldati valimised. Kuna kuningas Põdrale meeldisid mõistatused, otsustas ta valida uue metsakuninga mõistatused abil. Kõik tahtsid kandideerida, kuid üle poole kandidaatidest langes kohe välja. Lõppkandidaadid olid orav, rebane, hunt ja mäger. Nad lugesid iga päev mõistatuste raamatuid, luuleraamatuid ja igasugu ilukirjandust, et oskaksid vastata suurele valimisküsimusele. Vastamise päeval olid kõik väga närvis, sest keegi ju ei teadnud, mida kuningas Põder võiks küsida. Nad pabistasid ja pabistasid, närvitsesid ja närvitsesid ja isegi närisid küüsi. Keskpäeval tulid nende juurde käskjalad, teenrid ja igaühele sõitis kohale isegi tõld, millega nad kuningas Põdra juurde pidid sõitma.
Siis alustas kuningas Põder oma juttu: "Suur tänu teile, minu metsa kodanikud, kes te olete täna siia lossi kogunenud. Teie kõik tahate saada selle metsa kuningaks, istuda minu troonil, kanda mu krooni, lugeda mu raamatuid ja esindada seda auväärset metsa. Ja nüüd ma ütlen teile selle küsimuse, mille jaoks te olete lugenud, kuulanud, helistanud ja internetis surfanud." Kuningas Põder peatus ja siis oli hetkeks täielik vaikus. Ta jätkas: "Ja mu küsimuseks on: mis on väärtus, mille väärtus on muutumatu?" Siis oli jälle vaikus. Kuna Põder teadis, et see oli väga raske küsimus, otsustas ta anda neile veel nädal aega mõtlemiseks.
Kohe, kui loomad koju jõudsid, hakkasid nad mõtlema, kuidas küsimusele vastust leida. Rebane helistas infotelefonile, kuid sealt ei leidnud ta vastust, ega ka internetist ei leidnud ta midagi. Kui hunt oma koju jõudis, ei teadnud ta üldse, mida teha. Nii ta lihtsalt ronis ahjule ja jäi magama. Orav aga pani prillid ette, kahmas endale suure hunniku raamatuid ette ning hakkas neid järjest sirvima. Mäger püüdis teistelt vastust välja pressida, kuid see ei tulnud tal kuidagi välja, kuna isegi kui keegi oleks vastust teadnud, ei oleks ta seda mingi hinna eest kellelegi öelnud.
Kõik loomad mõtisklesid, pusisid, arutasid, unistasid, plaanitsesid ja lihtsalt jorutasid ja murdsid pead. Ühelgi loomal polnud aimu, mis võiks olla kuningas Põdra raske küsimuse vastuseks. Ajapikku unustasin loomad raske küsimuse sootuks ning hakkasid lõbutsema ja lulli lööma. Lõpuks sai aeg täis, kuigi nad ise seda ei mäletanud. See meenus neile alles siis, kui nende ustest astusid sisse Põdra teenrid, tirisid nad tõldadesse ning sõitsid nendega lossi.
Kui kõik olid oma vastuse paberile ilusas käekirjas ära kirjutanud, vaatas Põder vastuseid ning läks raevust tulipunaseks. Ta käratas: "Te olete ikka tuhmad olendid! Häbi teil olgu, ise tulete ja tahate saada kuningaks! Teist, toladest, ei saa midagi! Minge nüüd, kaduge mu silmist!"
Metsa kodanikud ei liigutanud, sest nad olid väga jahmunud. Kuningas Põder polnud kunagi nii vihane olnud, ta polnud isegi lontruse peale vihastanud.
Aga sellele hetkel ilmus oma urust välja väike hiir. Kas mina võin Teie Kõrguse küsimusele vastata?" See sõna meeldis kuningale ja ta lubas hiirel vastata.
"Teie Kõrguse küsimuse vastus on armastus ja sõprus."
Selle vastuse peale jäi saal vaikseks ning suud olid ammuli avatud. Lõpuks lausus kuningas Põder: "S-s-see on õige vastus! Sinust saab meie metsa valitseja!"
Kuigi teised loomad vaidlesid vastu, et metsal peab olema suurem valitseja, tehti otsus, et metsa kuningaks saab Hiir.